

„Роња, разбојникова кћи”, Астрид Линдгрен
Љубавна прича мале разбојнице

Са Астрид Линдгрен сам се упознала читајући разне авантуре Пипи Дуге Чарапе и несташлуке Лоте. Сада, када сам прочитала Роњу, постала је моја омиљена јунакиња.

Роња је кћерка разбојничког вође Матиса и Лувис, мајке која јој је пружала сву љубав и пажњу. Она је једино дете у разбојничкој банди и сви су је волели и радовали се њеном рођењу. Док се Лувис порађала ударио је гром и поделио тврђаву на два дела, што је била и назнака да је то дете нешто посебно. Расла је слободна, волела је да истражује шуму, али и усамљена, није имала ни једног вршњака за дружење. Једног дана упознаје Бирка, дечака истих година. Бирк је из супарничке породице. Његов отац, Боркас, је Матисов љути непријатељ. Налик Ромеу и Јулији, и Роња и Бирк се воле, помажу један другом у невољи. Беже у Медвеђу пећину јер њихова љубав није прихваћена. Тужно ми је било када Матис каже да нема ћерку, јер је љут и повређен што његова Роња, и поред забране, остаје уз Бирка. Заједно живе у пећини, доживљавају разне авантуре, покушавају да узјашу дивље коње. Занимљива су ми била и необична бића из шуме, страшне харпије, бауци и гузуљци који говоре као мала деца. Лувис шаље Шишка да однесе Роњи храну јер, као и свака мајка, познаје своје дете и има предосећај да јој понестаје хране. Део који ми је измамио сузе био је тај када Матис, јак и љут разбојник, плаче и грли Роњу и моли је да се врати кући. Прихвата и Бирка и позива га да живи са њима.

Књига нас учи о љубави између родитеља и деце, која је јака и бескрајна. Поучна је и за родитеље, да треба да послушају жеље своје деце, поштују њихове одлуке и прате одрастање. Упућује нас на то колико је пријатељство важно, како га треба одржавати и делити и лепе и ружне тренутке. Пожелела сам да и ја будем Роња, дивља, али храбра девојчица.